

Но тъкмо да слѣзе Пиперко отъ зелката, дошелъ единъ крадецъ да краде зеле. Напълнилъ той единъ чувалъ. Откжсналъ и зелката, дето се билъ скрилъ Пиперко. Турналъ и него въ чувала и го завързалъ. Гледа Пиперко: тъмно вжтре въ чувала. Страшно. Ами сега?

А крадецътъ нарамилъ чувала и тръгналъ къмъ пазаря да продаде зелето. Спрѣлъ се срѣдъ пазаря и завикалъ:

— Хубаво зеле продавамъ!

— Хубаво, ама крадено! — измърморилъ си Пиперко.

Дошли селяни да купятъ зелето.

— Хубаво ли е? — попитали тѣ.

— Хубаво! — отговорилъ крадецътъ.

— Хубаво, ама крадено! — извикалъ високо отвжтре Пиперко. Приблѣднѣлъ крадецътъ. Хванали го селянитѣ. Отвързали чувала, пуснали Пиперка да излѣзе, а зелето занесли на хората, на които била градината.

Като стоялъ при калното зеле въ чувала, Пиперко се изцапалъ. Тръгналъ къмъ чешмата да се измие. По пжтя срещналъ една циганка. Тя плачела, и била много окжсана и слаба. Толкова слаба, като че цѣла седмица не била яла.

— Защо плачешъ, стрино? — попиталъ я Пиперко.

— Ехъ, какъ да не плача синко — отговорила тя. — Видишъ ли, хей тамъ оня циганинъ при чешмата, дето проси? Той е моя мжжъ. Нѣма по-голямъ скжперникъ отъ него. Лѣже хората, че е беденъ, цѣла торба съ пари е събралъ, а на мене не дава нито грошъ, дечицата да си нахраня.

— Почакай ме малко тука, стрино — рекълъ Пиперко.

Отишелъ при чешмата и се измилъ. После се промѣкналъ задъ гърба на циганина и влѣзалъ въ торбата съ паритѣ. Тя била пълна съ грошове и гологани. Натѣпкалъ си джобовѣтѣ.

А въ това време минали хора и циганинътъ запросилъ: